

ριος, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ δὲν παρέσχεν ἀποκατάστασιν ἀξιωτέραν ὑμῶν! τὸ εἶχεν ὑποσχεθῆ. — Ἐτήρησε τὴν ὑποσχασίν του μοὶ προσέφερεν ἀξιώματα, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθη αὐτά. Ὁ πεπτωκὸς ἡγεμὼν ὡς μόνον ικανοποιήσιν θέλει τὸν ἀφανῆ βίον. — Σεῖς ὁ Γελίμερος! — Ναί, ἐγὼ αὐτός, ὁ πολιορκηθεὶς, ἀνένθυμεισθε εἰς τὸ ὄρος Πάκονα. Ὑπέφερα ἐκεῖ κακὰ ἀνήκουστα. Ὁ χειμῶν, ὁ λιμός, τὸ φρικτὸν θέαμα ὀλοκλήρου λαοῦ κατεχομένου ἐξ ἀπελπισίας, καὶ ἐτοίμου νὰ καταφάγῃ τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας του, ἡ ἀκάματος φροντίς τοῦ καλοῦ Φάρας, ὅστις περὶ ἐμέ, δὲν ἐπαύετο παρακαλῶν με θερμῶς ὅπως φεισθῶ ἐμαυτοῦ καὶ τῶν ἐμῶν, τέλος ἡ δικαία μου ἐμπιστοσύνη πρὸς τὴν ἀρετὴν τοῦ ὑμετέρου στρατηγοῦ, μ' ἠνάγκασαν νὰ παραδώσω τὰ ὅπλα. Μεθ' ὁπόσης ἀπλότητος καὶ μετριοφροσύνης μ' ἐδέχθη! ὁπόσων τιμῶν μ' ἤξιωσε! πῶς μὲ περιποιεῖτο! πῶς ἐσεβάσθη τὴν δυστυχίαν μου! Πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ζῶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ταύτῃ· δὲν παρῆλθεν ἡμέρα χωρὶς νὰ εὐχηθῶ δι' αὐτόν.

Ἀναγνωρίζω καλῶς, εἶπεν ὁ Βελισάριος, τὴν φιλοσοφίαν ἐκείνην, ἥτις ἐπὶ τοῦ ὅρους ἐφ' οὗ τόσον ἔχετε ὑποφέρει, σὰς ἔκαμε νὰ ψάλλητε τὰς δυστυχίας ὑμῶν νὰ μειδιᾶτε περιφρονητικῶς ἐνώπιον τοῦ Βελισαρίου, καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ θριάμβου αὐτοῦ, νὰ φυλαξίτε ἀγέρωχον τὴν κεφαλὴν, πρὸς ἐκπληξιν τοῦ αὐτοκράτορος. Φίλε, ὑπέλαβεν ὁ Γελίμερος, ἡ ἰσχὺς καὶ ἀδυναμία τοῦ πνεύματος, ἐξαρτῶνται πολὺ ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ θεωρεῖν τὰ πράγματα. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐθεώρησα τὸ πᾶν ὡς παίγιον τῆς τύχης, ἐνισχύθη ὑπὸ τοῦ θάρρους καὶ τῆς σταθερότητος. Ὑπῆρξα ὁ ἡδυπαθέστερος βασιλεὺς τῆς γῆς, καὶ ἐκ τοῦ βάρους τῶν ἀνακτόρων μου, ὅπου ἔπλεον ἐν τῇ τρυφῇ, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς πολυτελείας καὶ ἀνανδρίας, περιῆλθον αἴφνης εἰς τὰς χεῖρας τῶν Μαύρων, κατεκλινόμεν ἐπὶ τὸ ἄχυρον, ἐτρεφόμενη ἐκ κριθῆς χονδρῶς κεκομμένης καὶ μόλις ἐφημένης ὑπὸ τὴν σποδόν, εἰς τοιαύτην δὲ ὑπερβολικὴν δυστυχίαν ἔφθασα, ὥστε εἰς ἄρτος πεμπόμενος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν μου δι' οἶκτον, ἦτο δι' ἐμέ δῶρον ἀτίμητον. Ἐκεῖθεν δέσμιος ἤχθην ἐν θριάμβῳ. Μετὰ ταῦτα θὰ μὲ κρίνητε ὅτι πρέπει νὰποθάνω ἐκ θλίψεως, ἢ νὰ ὑψωθῶ ὑπεράνω τῶν μεταβολῶν τῆς εἰμαρμένης.

Ἔχετε δίκαιον τῷ ἀπεκρίνατο ὁ Βελισάριος, πολλὰ εἰσι τὰ παρηγοροῦντα ὑμᾶς αἴτια· ἀλλὰ σὰς ὑπόσχομαι νέον τι πρὶν ἢ χωρισθῶμεν.

Ἀμφότεροι μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἐκοιμήθησαν.

Ὁ Γελίμερος ἅμα τῇ ἡμέρᾳ πρὶν ἢ πορευθῆ πρὸς καλλιέριαν τοῦ κήπου του, ἦλθε νὰ ἴδῃ ἂν ὁ γέρον ἀνεπαύθη καλῶς. Εὗρεν αὐτὸν ὄρθιον, μὲ τὴν ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρα, ἐτοιμον πρὸς ὁδοιπορίαν. Πῶς! τῷ εἶπε, δὲν θὰ μείνητε ἐπὶ τινὰς ἡμέρας μεθ' ἡμῶν; Μὲ εἶνε ἀδύνατον, ἀπεκρίνατο ὁ Βελισάριος· ἔχω σύζυγον καὶ τέκνα στενάζοντα ἐκ τῆς ἀπουσίας μου. Χαῖρε, καὶ μὴ ποσῶς θορύβου δι' ὅσα λείπονται νὰ σὰς εἰπῶ· ἐγὼ ὁ πτωχὸς τυφλός, ὁ γέρον στρατιώτης, ὁ Βελισάριος τέ-

λος, οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἐκ μέρους ὑμῶν ὑποδοχὴν. — Τί λέγετε; τίς Βελισάριος — ὁ Βελισάριος ὅστις ἐναγκαλιζέται ὑμᾶς! — Ὑψιστε! ἐκραύγασεν ὁ Γελίμερος ἐπτοημένος καὶ ἔξω φρενῶν, ὁ Βελισάριος εἰς τὸ γῆρας του, ὁ Βελισάριος τυφλός, ἐγκαταλελειμμένος! Ἐπραξαν χειρότερα, εἶπεν ὁ γέρον. παραδοθεὶς εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἀνθρώπων ἐτυφλώθη. Ἄ! εἶπεν ὁ Γελίμερος μὲ κραυγὴν θλίψεως καὶ τρόμου, εἶνε δυνατόν; καὶ ποῖα τέρατα. . . . οἱ φθονεροί, ἀπεκρίνατο ὁ Βελισάριος. Μ' κατηγόρησαν ὅτι ἐπέβλεπον τὸν θρόνον, ὅτε μόνον τὸν τάφον ἐσκεπτόμην. Τοὺς ἐπίστευσαν, μὲ ἔρριψαν εἰς τὰ δεσμά. Ὁ λαὸς τέλος διηγέρθη καὶ ῥήτήσατο τὴν ἐλευθερίαν μου. Παρεδόθη εἰς τὸν λαόν, ὅστις δίδων μοι τὴν ἐλευθερίαν, μ' ἐστέρησε τοῦ φωτός. — Κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἰουστινιανοῦ! — Τοῦτο πρὸ πάντων μ' ἐπλήγωσε. Γνωρίζετε μετὰ ποίου ζήλου τὸν ὑπρέτησα. Τὸν ἀγαπῶ εἰς ἐτι, καὶ τὸν λυποῦμαι διότι περιστοιχεῖται ὑπὸ κακῶν δυσφημούντων τὸ γῆρας του. Πᾶσαν ὁμῶς σταθερότητα ἀπώλεσα, ὅτε ἔμαθον ὅτι αὐτὸς ὁ ίδιος εἶχεν ἀναγγεῖλει τὴν ἀπόφασιν. Οἱ ἐκτελεσταὶ αὐτῆς δὲν εἶχον τὸ θάρρος, οἱ δῆμιοι ἐπιπτον εἰς τοὺς πόδας μου. Τετέλεσται! χάρις τῷ Θεῷ ὀλίγας ἔτι στιγμὰς ἔσομαι τυφλός καὶ πτωχός. Καταδέχθητε, εἶπεν ὁ Γελίμερος, νὰ διέλθῃτε μετ' ἐμοῦ τὰς ἐσχάτας στιγμὰς τόσῃ ὥραίᾳ ζωῆς. Γλυκεῖα παρηγορία θὰ ἦτο δι' ἐμέ τοῦτο, εἶπεν ὁ Βελισάριος, ἀλλ' ἀνήκω εἰς τὴν θυγατέρα μου καὶ πορεύομαι ν' ἀποθάνω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Χαῖρε.

Ὁ Γελίμερος τὸν ἐνηγκαλίζετο, τὸν κατέβρεχε διὰ τῶν δακρύων του καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπασθῇ αὐτοῦ. Τέλος τὸν ἀφῆκε ν' ἀναχωρήσῃ· ἀκολουθῶν δὲ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτόν· ὦ εὐτυχία! ἔλεγε, ὦ εὐτυχία! τίς δύναται νὰ κομπάζῃ διὰ σέ; ὁ ἥρωας, ὁ δίκαιος, ὁ σοφὸς Βελισάριος! . . . Ἄ! ἤδη πλέον πρέπει νὰ θεωρῶ ἐμ' αὐτὸν εὐτυχῇ καλλιέργων τὸν κῆπον μου. Καὶ ταῦτα λέγων ὁ βασιλεὺς τῶν Βανδάλων ἔλαβε τὴν δίκελαν αὐτοῦ.

(Marmontel)

Ἐν Ἀθήναις 24 Αὐγούστου 1883.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἀξιόλογος κυρία, ἥτις ἠγάπα λίαν τὴν Μουσικὴν, ὑποβαλοῦσα ποτὲ εἰκόνα τῆς τινὰ τῷ Roussin, τῷ διασήμε τούτῳ, ἀλλὰ πτωχῷ ζωγράφῳ, ἐζήτησε τὴν γνώμην του. Ἐκεῖνος τῇ ἀπεκρίθη, μετὰ μικρὰν σκέψιν.

— Κυρία μου, διὰ νὰ γείνετε τελεία ζωγράφος δὲν σὰς λείπει παρὰ ὀλίγη . . . φτώχεια!

Ὁ συγγραφεὺς τῆς Ὑγιεινῆς τῆς ψυχῆς, ὁ πολὺς Φεουχτεροσλέβεν, λαλῶν περὶ συγχρόνου ποιήσεως, ἐπάγει τὰ ἑξῆς

ἀξιοσημείωτα: Μετ' οὐ πολὺ, ἵνα κρίνωμεν τοὺς ποιητάς μας θὰ ἔχωμεν ἀνάγκην οὐχὶ κριτικῶν, ἀλλὰ... ἱατρῶν! — Πόσῳ εἶχε δίκαιον!

Ο δούξ τῆς Κανδάλης ὅστις ἀπῆλause τίτλου ἡγεμόνος, ὡς ἐκ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, θυγατρὸς Ἑρρίκου τοῦ Α'. λαλῶν ποτε περὶ τῶν γονέων του ἐνώπιον τοῦ Μεγάλου Κονδαίου, ἔλεγεν: «Ὁ Κύριος πατήρ μου, ἡ κυρία μήτηρ μου» κτλ. Ὁ Κονδαῖος τὸν ὁποῖον δυσηρέσκει τὸ γελοῖον τοῦτο, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ πάραυτα: Κύριε θαλαμηπόλε μου, εἰπὲ εἰς τὸν κύριον ἀμαξηλάτην μου, νὰ ζεῦξῃ τοὺς κυρίους ἵππους μου εἰς τὴν ἀμαξάν».

Περίφημος κ ρ α σ ο π α τ ῆ ρ α ς, κηρύξας ἀμείλικτον πόλεμον κατὰ τοῦ ὕδατος ἔκειτο, ὑπὸ ἐπικινδύνου ἀσθενείας προσβληθείς, ἐπὶ τῆς ἐπιθανατίου κλίνης. Ὡς καλὸς καὶ γενναϊόδωρος ἄνθρωπος περιεστοιχίζετο ὑπὸ πληθὺς φίλων, ὅτε ζητεῖ παρ' αὐτῶν φιάλην ὕδατος, ἥν, ἐν τῇ θέρμῃ τοῦ πυρετοῦ, ἐξεκένωσεν ἀπλήστως. Οἱ φίλοι ἀπορήσαντες ἐπὶ τούτῳ ἐγέλασαν, ἀλλ' ἐκεῖνος.

— Δὲν γνωρίζετε, εἶπεν, ὅτι εἰς τὰς τελευταίας στιγμάς του ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ συμφιλιῶται πρὸς τοὺς ἐχθρούς του;

— Εἴχετε ἄλλοτε δημοκρατικὰς ἀρχάς. Διατὶ τώρα τὰς ἀπεκηρύξατε; — Εἶπε τις εἰς τὸν μέγιστον τῆς Ἰταλίας τραγικὸν Ἀλφιέρην.

— Εἶχον ἴδαι τότε—ἀπεκρίθη ἐκεῖνος—μόνον τοὺς μεγάλους ἀλλὰ δὲν εἶχον ἴδαι καὶ τοὺς μικροὺς.

Ὁ μαρκίων Δὲ Μαριβώλ, μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς χειρὸς του ἐν τῷ στρατῷ, ἐπιστρέψας ἀπὸ τῆς μάχης, ἐζήτησε χάριν τινα παρὰ τοῦ Λουδοβίκου XIV, ὅστις ἀφελῶς τῷ εἶπε:

— Νὰ ἴδωμεν!...

— Μεγαλειώτατε, ἀπήντησεν ὁ Μαριβώλ, μετ' εὐγενοῦς ὑπερηφανίας καὶ σεβασμοῦ συνχρόνως, εἴαν, προκειμένου νὰ πορευθῶ κατὰ τῶν ἐχθρῶν Σας, ἔλεγον: νὰ ἴδωμεν! θὰ εἶχον ἀκόμη τὸν βραχίονά μου.

Δὲν ἦτο μικρὰ τιμὴ τὸ νὰ φάγῃ τις εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ καρδινάλιου Richelieu. Ἡμέραν τινα προσεκλήθη εἰς αὐτὴν ὁ κ. Μ. τοσαύτην δὲ ταραχὴν, λέγεται ὅτι ἡσθάνθη ἐπὶ τῇ ἐκτάκτῳ τιμῇ ὥστε ἐξάλλος γενόμενος, ἀντὶ νὰ θέτῃ τὰ φαγητὰ εἰς τὸ στόμά του, ἔθετεν αὐτὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἡρώτησέ τις Θαλῆν τὸν Μιλήσιον, ἕνα τῶν ἐπτὰ σοφῶν, τί ἐθεώρει σπανιώτερον ἐν τῷ κόσμῳ. «Τύραννον γέροντα», ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

Φίλος τις τοῦ ἐπισκόπου Δὲ λὰ Μώθ, εἰσερχόμενος μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κῆπον του, τῷ εἶπε.

— Βλέπω, πάτερ μου, ὅτι ἐνταῦθα προτιμοῦν τὸ ὠφέλιμον τοῦ εὐχαρίστου.

— Ἀλλ' οὐδὲν εὐχαριστώτερον τοῦ ὠφελίμου, νομίζω ἀπήντησεν ὁ ἐπίσκοπος.

Κυρία τις εἶχεν ἀπωλέσει πρὸ τινος τὸ προσφιλὲς αὐτῆς ἥμισι—τὸν σύζυγόν της Λ. Κύριός τις πορευθεὶς πρὸς ἐπίσκεψιν της, τὴν εὖρε παίζουσαν κιθάραν καὶ τῇ εἶπε μετ' ἐκπλήξεως.

— Δὲν ἐπίστευσα νὰ σὰς εὕρω τόσῳ παρηγορημένην. Ἐνόμιζα ὅτι θὰ σὰς εὕρισκα πολὺ μελαγχολικὴν.

— Ἀ! φίλε μου! Ἐπρεπε νὰ μ' ἐβλέπετε χθές... ἀπῆντησεν ἐκείνη παθητικώτατα.

Ὁ πολὺς Φοντενέλλος, ἐν ἡλικίᾳ 97 ἐτῶν ἐν ᾧ ὠμίλει πρὸς νέαν καὶ ὠραίαν δεσποινίδα λόγους χαριεστάτους καὶ ἐρωτικούς, θελήσας νὰ καθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν παρῆλθε πρὸ αὐτῆς, χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσῃ.

— Ἀ! Κύριε· περνᾶτε ἀπ' ἐμπρὸς μου, χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσητε· τῷ λέγει ἡ δεσποινίς, χαριεντιζομένη.

— Ἐὰν σὰς παρετῆρουν δὲν θὰ ἐπερνοῦσα ἀπῆντησεν ὑπομειδιῶν ὁ γέρων σοφός.

Ὁ διάλογος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Ζ.

— Γιάννη τί κάνεις;

— Τίποτε, ἀφέντη.

— Ἀμ' ἐσὺ Παῦλο;

— Βοηθῶ τὸν Γιάννη, ἀφεντικό.

— Ἐ! ἅμα τελειώσετε νὰ ῥηθῇτε ἐδῶ καὶ οἱ δύο, ποῦ σὰς θέλω...

Σκέψις Δεκάστριος, κατὰ Μάϊον μῆνα: Ἄν ἔκαμνε τέτοια ζέστη τὸν χειμῶνα θὰ ἦτο εὐχάριστον πρᾶγμα!

Ὁ Κος Δ. καθηγητὴς τῶν ἱερῶν μαθημάτων ἔλεγε ποτε πρὸς τοὺς μαθητάς του:

Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ ὁμοίωσιν. Ἐγὼ π. χ. εἶμαι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ.

Μαθητὴς τις ἀκούσας ταῦτα λέγει πρὸς τὸν παρακαθήμενον ἀφελῶς:

— Μὰ τὴν πίστιν μου, πολὺ ἄσχημος θὰ ᾔνε ὁ Θεός, ἂν ὁμοιάζῃ τοῦ δασκάλου.